

randeur, havde sin Grund, som Ministeriet bekjendt fra dets Correspondance med Hr. F. Warburg i Dagene fra 21de til 28de Decemher 1863, i, at et udenlandff Firma overtog Forretningen, og mit Firma kun optraadte i eget Navn, men i Virkeligheden var Commissionair og Garant for det fremmede Firma; jeg fremhæver dette, fordi der ellers kunde søges en Modsigelse imellem mine Udtalelser og det, at jeg paatog mig de betræffende Forretninger; men da nævnte Firma selvfølgelig maatte betale mig en Provision og selv maatte have Fortjeneste i Forhold til Risicoen, er det øiensynligt, at den valgte Anskaffelsesmaade maa have været langt dyrere end den af mig foreslaaede. Uden at dertil er ved Ministeriets Skrivelse givet bestemt Anledning, finder jeg det dog rigtigt at udtale, at selv ved den bedste Anskaffelsesmaade vilde selvfølgelig et meget stort Tab være opstaaet, naar man vil sælge Varer, der ere anskaffede og fabrikerede til et bestemt Diemed, der kun ere anvendelige til meget faa andre Diemed, der tilmed ere anskaffede med Betingelser at skulle leveres ekstraordinært hurtigt; hertil kommer endnu den plausible Grund til et stort Tab, at Alt gjælder Varer til Krigsbrug, anskaffede da Krigen stod for Døren, og solgte paa en Tid, da Grundene til Kjøbets Fordyning vare ophørte."

Bed Grosserer Ablers Udtalelser fandt Krigsministeriet sig foranlediget til at paalægge Chæfen for Contoret for den militære Klædefabrik yderligere at meddele de factiske Oplysninger, som maatte anses fornødne til nærmere at belyse de fremførte Klager. Dette Paalæg efterkom Contorchæfen ved i Skrivelse af 27de Januar d. A. (Bilag Nr. 6 med 17 Underbilag) at give følgende Oplysninger:

Naar Grossereren i Almindelighed udtaler sig imod Anskaffelser ved Licitationer (vide det i hans Skrivelse citerede Forædrag i Rigsraadet, Tidenden, overordentlige Samling 1864, Spalte 121), saa er han, hvad han selv indrømmer, i Modstrid med, hvad der ved forskjellige Leiligheder er antaget af de lovgivende Forsamlingers Fleertal. Armeens Intendantur vilde derfor have paadraget sig Ansvaret ved ikke at benytte denne Anskaffelsesmaade. Foraa vidt Grossereren særligt udtaler sig imod de Licitationsbetingelser, som stilledes for Klædeleveringerne, vil denne Ankes Gyldighed bedst kunne bedømmes, naar disse Betingelser uddrages af de trykte Bekjendtgørelser, som medfulgte den tidligere Fremstilling.

Der forlangtes:

1. at Varerne skulde være til de fremlangte Prøver;
2. at de skulde veie mindst et Pund pr. Alen;
3. at de skulde være tilvirkede af god, stærk Uld uden Tilfætning af Kradsuld;
4. at de skulde være frympede, saaledes, at de ved at prøves ikke indløb mere end $\frac{1}{2}$ Tomme paa Bredden og i Længden ikke mere end $\frac{1}{2}$ Tomme pr. Alen (de usserødske Varer maae paa 60 Alen kun indløbe 12 Tommer).

Opsyldelsen af disse Betingelser kunde ikke medføre nogen særdeles Vanskelighed eller være affrækkende for de mange store og velindrettede udenlandffte Fabrikker, der visstnok kunde levere gode Varer; naar de vilde, men om hvilke det var at befrygte, at de vilde benytte sig af den Omstændighed, at det vanskeligt kan opdages, om der er benyttet Kradsuld ved Fabrikationen af den paagjældende Vare. For saavidt muligt at sikre sig herimod, maatte man fremlægge Prøver, om hvilke man med Visshed kunde vide, at de ikke indeholdt Kradsuld, og de udtoges derfor af Beholdningerne af usserødske Klæde; men ved de usserødske Prøver er der intet Særegent, medmindre man vil regne det for noget saadant, at de ere tilvirkede af god ublandt Uld og forsvarligt fabrikerede. Der forlangtes ikke, som det udtales i Grosserer Ablers Forædrag,